

Evelyn Chen
recita davant
l'atenta mirada dels
també poetes Josep
Maria Capilla i Jordi
Mas / ARXIU

Llupolies i postllupolies

El llúpol, planta que afegeix gust a moltes
cerveces, sumat a la poesia, suma 'llupolia'

Amb la participació, el proppassat dijous 12 d'abril, a la Llupolia (Llúpol + Poesia) Núm. 12 (casualment), del poeta i traductor de poesia francesa al català –i narrador, també!– Jordi Vintró, del qual, de fet, no cal presentació –la seva extensa obra ja ho fa–, però del qual em plau, tot seguit, de for-

nir-vos-en una –es tracta d'un sonet que un dels meus heterònims li va dedicar quan entrà a la seixantena (*Naips Nous*, Labreu, col·lecció Alabatre, núm. 6. Cornellà de Llobregat, gener del 2007)–, hem arribat –si hi sumem les dues llupolies mono i bitèmiques, *extraordinàries*, com les hem anomenades, que ja han estat du-

tes a terme: una de bàquica, la 6.Bis, tinguda el 16 d'agost del 2017, i una altra de libidinal (aprofitant la diada de l'anostrat Sant Valentí i el seixanta-cinquè aniversari del creador i director de les llupolies), la 10.Bis, tinguda el passat 14 de febrer de 2018– al catorzè *maridatge* de llúpol amb poesia, celebrat a la Cervesera Artesana, al carrer Sant Agustí, de Barcelona, sense cap mena de subvenció ni de patronatge públics (!!!) –i no ho dic pas *amb orgull*, ans tot al contrari!–, però gratificant, àmpliament, totes i tots les/els poetes convidats.

Ha arribat, doncs, potser, l'hora de parlar-ne, oi?

Però, ara, com hem quedat abans, tornem a en Jordi Vintró. *Vintró (La Seixantena)*: “Magí del Maig Francès, cabells d'Einstein, / El bard del vers milè –ep, poca broma!–, / Que ni la mitra més mitral no doma, / O l'home nu, de Cercs –ull d'Eisenstein. // Anem a veure el Jugendstil de Riga. / A prendre un *persilé* pels volts de Baune, / O a can Gelpí un cremat quan peta l'ona...! / Si no, també a Marràqueix una figa... // Qui avui no sap sonar..., que ja no truqui! / És llei: qui desfà el joc, trenca el coratge, / I no hi ha fum, si no corre

**Molts poetes
han passat
per aquests
recitals**

loratge... // No es crea a si qui no té el cor salvatge! / La vida és, doncs, tot l'opi que un s'estuqui... / Altrament, que s'equivoqui el kabuki!”, Ludwig Giovanni.

Qui ha participat a les llupolies?

Doncs, gairebé *tothom*, ja: una poeta i tres poetes guardonats amb el premi Carles Riba de poesia: Maria Cabrera (L. 3: 3-4-2017), lingüista; David Castillo (L. 5: 12-6-2017), director d'aquest suplement; Víctor Obiols (L. 1: 6-2-2017), filòleg, músic i cantautor (Víctor Bocanegra), i Marcel Riera (L. 2: 6-3-2017), funcionari i versionador de poesia anglosaxona i xinesa; però també hi han intervingut la poeta Mireia Vidal-Conte, guardonada, recentment, amb el premi Crítica de Serra d'Or, la qual, per motius de salut, delegà en el poeta Eduard Carmona el seu recital (L. 9: 20-12-2017); les creadores de l'espectacle *Poèçons*: la poeta Montse Gort i la cantant, violinista i professora de música Laia Rius (L. 8: 20-11-2017); el poeta, catedràtic de filologia anglesa de la UAB, dramaturg i traductor de poesia anglesa al català Josep M. Jaumà (L. 7: 9-10-2017); el jove docte poeta Carles Morell (L. 4: 8-5-2017), que, fa poc, ha guanyat el premi Màrius

Torres de poesia; els poetes Josep M. Capiella i Jordi Mas, experts en literatura xinojaponesa, a qui acompanyà la rapsoda xinesa Evelyn Chen (L. 6: 17-7-2017); el poeta, historiador i guia turístic berguedà Toni Gol (L. 5: 12-6-2017); el trio poètic compost per Núria Pujolàs, Lali Ribera –que, en aquella avinentesa, per motius de salut, representà la poeta Cristina Company– i Jordi Roig, autors i autor del llibre i de l'espectacle intitulat *A punt* (L. 10: 15-1-2018); el poeta i rapsode Salvador Giral (L. 10: 15-1-2018), i, finalment, els poetes i traductors de poesia francesa al català Andreu Subirats i Víctor Obiols/Bocanegra (L. 11: 12-3-2018), que bastiren una sessió monogràfica dedicada a François Villon, la qual fou anunciada com la “1a villonada de la història”.

Pel que fa a les dues llupolies *extraordinàries* suara esmentades, hi han participat diverses/os poetes, algunes/ns de les/dels quals s'han *fidelitzat* a les postllupolies (llúpol + micròfon obert per a tothom qui vol recitar i/o rapsodiar), com ha estat el cas de les poetes i/o rapsodes Clara Bassols, Mixa, Roser Amills, Ana-Cloe Bruguera, etcètera, i els poetes i/o rapsodes Esteve Pujol, Joan Vich, Andy Whittet, Josepmiquel Servià, etcètera.

Per què unes llupolies?

Pertanyen, de fet, les llupolies a la nostra dèria –*goliàrdica*, si es vol– de voler *dessacralitzar* la poesia, és a dir, de difondre-la, *urbi et orbe*, fora de les llibreries, biblioteques, etcètera.

Vam intentar, ja, el 1986 –quan dirigia les Edicions Anglo-catalanes–, amb el poeta nord-americà Burt Beckmann, de posar-ho a la pràctica, per mitjà de les anomenades *estovalles poètiques*, idea que fou benvinguda per l'empresa de restauració Medas, que s'avingué a distribuir-ne un total de 250.000 unitats per tots els seus punts comercials de l'autopista del Mediterrani (A-7), compresos entre la Jonquera i Guardamar.

També, uns mesos abans, el Departament de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya acollí aquesta iniciativa i ens n'encomanà unes 100.000 unitats, que difongué, *suposadament*, per tots els centres de Normalització Lingüística d'aleshores i que pagà, però, a “preu de cost de fabricació” i directament a l'empresa productora!

Medas tenia la voluntat d'anar distribuint i distribuint *estovalles poètiques*, si aconseguia un ajut oficial, però, atès que aquest no s'obtingué, s'estroncà tot aquest doll poètic. Anatem! Vull agrair, ara i ací, al senyor Víctor Nuez, empresari del res-

taurant del Drugstore David, la seva excel·lent predisposició a adquirir diversos milers d'exemplars de material de què acabar de parlar.

D'altres assaigs dins aquest àmbit també foren duts a terme, amb el segell de l'empresa suara esmentada: el primer *llibre-pòster* (*Tankes de París*), els *pòsters poètics* (amb textos de Josep Palau i Fabre, Joan Noves, Miquel de Palol i Lluís Urpinell-i-Jovani) i *narratius* (Mercè Rodoreda), etcètera.

Restaren pendents d'implementar, com tanta altres projectes, els *videopoemes clip*, etcètera...

En fi, convido totes les institucions, públiques i privades, i totes les empreses

(Palafrugell), sota la direcció del poeta i editor Marc Romera, etcètera–, els recitals que, el dimecres, tenen lloc a L'Horiginal, al barri del Raval; al petit *bistrot* El Pastís, al peudavall de la Rambla, el darrer dijous de cada mes –sempre, de la mà del poeta i cantautor Víctor Obiols/Bocanegra–, a la Createca (Eixample), a La Iguana (Les Corts), etcètera, i, darrerament, al Cara B (Gràcia), de què parlarem més endavant.

Finalment, per bé que situats en un marc *adionisiac*, cal esmentar els Dilluns de Poesia, que organitza, al Centre d'Arts Santa Mònica (també al peudavall de la Rambla), la Institució de les Lletres Catalanes, i, dins aquest nivell, també cal ressenyar les nombroses llibreries que, des de fa

temps, duen a terme activitats poètiques: Ona, Nollegiu, La impossible, etcètera.

Les llupolies són, de fet, un intent –una realitat, ara, ja– d'*engraciar* una activitat poètica mensual, és a dir, de dur a terme maridatges de llúpol amb poesia a la Vila de Gràcia, en tota la seva extensió.

En efecte, la primera part de les llupolies, que sol començar vers les nou del vespre, consisteix en la presentació de la llupolia de torn, a cura del seu director, i un recital, comentat, a càrrec de les/dels poetes convidades/ts. Pel que fa a la segona part, que hem anomenat *post-llupolia*, es tracta, simplement, d'un *micròfon obert* que posem a disposició de qualsevol poeta o rapsode/a que tingui ganes de declamar.

No ha estat gens fàcil de poder endegar les llupolies. De fet, han calgut uns deu anys ben bons de tenacitat i el cop de mà del nou encarregat de la Cervera Artesana, Jeff Kiers, per poder-les implementar.

Però ens n'hem sortit, que és el que compta, a la llarga, oi??

Una arriscada proposta poètica

No seria possible, atesa la importància cabdal que cada cop més té la poesia a casa nostra –Catalunya és, avui dia, potser, l'indret mundial on més ebullició poètica hi ha–, de crear un Centre de la Poesia a Barcelona (concertat, o no)?

Me l'afiguro gran, amb diverses sales d'actes, on fer-hi recitals, cançons, cinema..., amb una biblioteca i una llibreria especialitzades en poesia..., àdhuc amb botigues de marxandatge líric, etcètera, amb una pastisseria amb llaminadures de nom poètic..., amb un o dos restaurants/bars, amb una carta ídem, on muntar tertúlies..., amb un hostel on pernoctar..., i molts vídeos arreu de les parets... Ho deixo aquí.

Fins la pròxima llupolia, doncs! *

multinacionals, o no, a *recuperar*, com a mínim, les *estovalles poètiques* (giovanniludwig@gmail.com)!!!

Un país sense difusió poètica massiva és un país sense subconscient, és a dir, moribund o, curt i ras, mort! I, igualment, una societat opulenta, com la catalana, si no despèn prou pistrincs, *grosso modo*, en la cultura pròpia, deixa d'existir!

Precedents de les llupolies

Sense recórrer als misteris d'Eleusis (1500 a C), diria que el precedent primer i més clar són els goliards, que, d'alguna manera, Villon i Baudelaire exalcan i enalteixen, i, més recentment, a Barcelona, saltant per damunt de les tertúlies artístiques dels Quatre Gats, d'imitació de les que s'anaven fent a París, al segle XIX, serien –sense menysprear, gens ni mica, les que s'havien fet, abans (anys 80), a diversos indrets de Berga (La General, etcètera.) i a la Pianola

Lluís Urpinell
recita poemes
davant els seus
fans en una de les
sessions de Llupolia
ARXIU